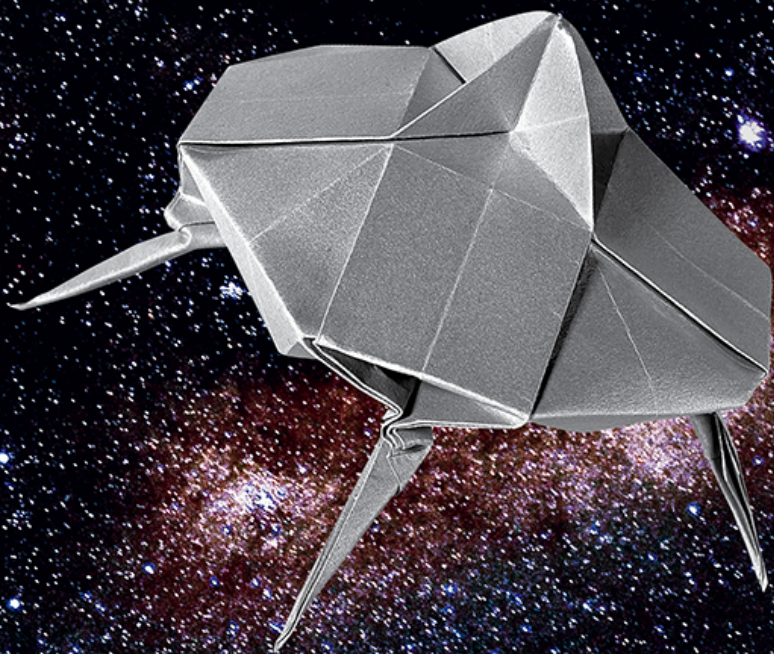

V JEDNOM
ZAPADLÉM
KOUTĚ
GALAXIE

BECKY
CHAMBERSOVÁ

HOST

HOST

**BECKY
CHAMBERSOVÁ**
V JEDNOM
ZAPADLÉM
KOUTĚ
GALAXIE
BRNO
2022

PŘELOŽILA MICHAELA ŠPRTOVÁ

The Galaxy and the Ground Within

Copyright © Becky Chambers, 2021

The Work was first published

in the English language by Hodder & Stoughton

The right of Becky Chambers to be identified as the Author

of the Work has been asserted by her in accordance with

the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Translation © Michaela Šprtová, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1323-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-1324-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1325-3 (MobiPocket)

PROLOG

OTEVÍRACÍ DOBA

Přijatá zpráva

Kódování: 0

**Od: Informační tým Goranského orbitálního
společenství (8486-747-00)**

Komu: Ooli Oht Ouloo (5787-598-66)

Předmět: Potenciální výpadek služby

Toto je aktualizace Goranského orbitálního společenství ohledně pokrytí naší satelitní sítě dnes mezi 06:00 a 18:00, 236/307.

Část sítě na zachytávání solární energie bude podrobena běžné údržbě a seřízení. Doufáme, že nedojde k žádným poruchám, přesto je možné, že v uvedených časech obyvatelé a podnikatelé Sousedství 6, 7 a 8 (Jih) zaznamenají pokles nebo výpadek energie. Náš údržbářský tým se tomu vynasnaží předejít, ale prosíme vás, abyste se na tuto možnost patřičně připravili. Doporučujeme vám aktivovat a předem vyzkoušet váš náhradní zdroj energie.

V případě jakýchkoli dotazů kontaktujte náš informační tým na této skřibové adrese.

Děkujeme, že podporujete své místní planetární společenství!

Jejich soustava byla na Spojce označená jako Tren. Vědecká sekce údajů o ní vynikala pouze svou stručností, protože i sebenaděšnější astronomové měli na této části hvězdné mapy problém najít cokoli zajímavého. Hvězda Trenu, stejného jména jako soustava, byla středně stará a praobyčejná. Jediné, co ji obíhalo, krom nejružnějšího prachu a trosk, které jste našli v každé soustavě, byla vyprahlá planeta průměrné velikosti, bez měsíce, bez prstenců, bez úrody, bez nerostů k těžbě, bez čehokoli zajímavého pro turisty. Byl to v podstatě jen kus skály s trochou chabé atmosféry sotva se držící povrchu. Tato planeta se jmenovala Gora, hantsky *Zbytečná*.

Jediným důvodem, proč nešťastný Tren a Gora stály za zmínku, bylo, že v navigačních mapách se náhodou nacházely v příhodné vzdálenosti od pěti dalších hvězdných soustav, kam se hodně létalo. Meziprostorové tunely rozbíhající se od těchto živějších přístavů byly staré, ražené ještě technologií, která postrádala rozsah moderních červích děr. V podstatě šlo o to, že tehdy se tunely nemohly táhnout tak daleko, a tak byly staré trasy z harmagiánského kolonizačního období běžně protkány místy, kde lodě mohly vyskočit do normálního

prostoru, než se vydaly dál. Malá nudná skála obíhající malé fádní slunce tak konečně měla svůj význam: kotviště mezi místy, kam lidé skutečně chtěli.

Doprava na rozcestníku tunelů jako Gora byla složitá, protože přílety a odlety skrz červí díry se musely pečlivě sledovat. Vyletět z jednoho tunelu do druhého bez jakékoli regulace byl zaručený recept na nehodu, obzvláště pokud jste vletěli do tunelu, kde ještě někdo byl. Stejně jako všechna taková místa byl i Tren pod dozorem Dopravního ředitelství Galaktického společenství. Jakákoli přilétající nebo odlétající loď musela nejdříve poslat letový plán s časem příletu, místem, odkud letí, a cílem cesty. Dopravní ředitelství pak lodi udělilo povolení k vletu do tunelu směrem k cíli cesty spolu s časem startu. Let normálním prostorem z tunelu do tunelu by trval jen pár hodin, ale čekací doba v soustavě Tren byla zřídka tak krátká. Běžně se čekalo nejméně půl dne. Ledaže by byl neobvykle nízký provoz. Za desítky let tak osamocenou planetu Gora navštívilo mnoho hostů. Gora byla poseta bublinami obytných kopulí s nejrůznějšími radovánkami a službami. Nacházely se v nich hotely, výměny součástek, restaurace, opravy, obchody s potravinami, se simy, s nakopávákem, se smečem, byly tam zahrady, *tet* domy a bazény. Každé toto zařízení pro potěchu vesmířanů s potřebou skutečné gravitace a změny prostředí.

Jedna z těchto kopulí na pláni na jižní polokouli obklopovala skromný podnik. Jeho název zněl, jak stálo na nápisu v několika jazycích na přistávací ploše venku, Pětkrát hop jednou stop.

Ouloo si za celoživotní cíl určila to, aby tam u ní všichni chtěli přistát.

Jako vždycky se probudila před východem slunce. Ve slábnoucí tmě snadno otevřela oči — její tělo už bylo dávno zvyklé přesně v tuto hodinu, v přesně takovém světle přejít ze stavu spánku. Protáhla se v hnízdě polštářů nahromaděných v jejím spacím přístěnku, zvedla hlavu zpod zadní nohy, kde ji měla položenou, a zatřásla jí, aby z očí odhrnula zbloudilé pramínky srsti. Natáhla packu a vypnula budík, který nepotřebovala (už si ani nepamatovala, jak zněl).

Ouloo zhoupla svůj dlouhý krk směrem do místnosti a spatřila, že spací výklenek naproti jejímu je prázdný. „Tupo?“ zavolala. Nebylo běžné, aby její dítě vstávalo takhle brzy. Všechna poslední rána, co si pamatovala, začínala předpubertálním rozbrojem, z nichž každý byl horší než ten předešlý. Ouloo cítila, jak v ní svítl záblesk naděje, fantazie o tom, jak Tupo samo od sebe vstalo, udělalo všechny domácí práce a možná i uvařilo.

Ouloo se sama sobě takřka zasmála. Něco takového nehrozilo.

Přetápala místnost, vstoupila do pěstící komory a zavřela za sebou. V prostorné místnosti stoupala každou ze svých čtyř nohou na značku a nosem stiskla tlačítko. Povzdechla si. Spoustu nejružnějších chytrých zařízení se pustilo do práce. Vyčesávala ji a kadeřila, umývala a oplachovala, masírovala polštářky na tlapách a čistila její citlivé uši. Ouloo tuhle část rána zbožňovala, i když jí trochu chyběly časy, kdy nebyla na Goře a součástí jejího ranního rituálu bylo i použití voňavých mýdel a rostlinných pudrů. Jako hostitelka v podniku pro různé rasy však až moc dobře věděla, že to, co jednomu nádherně vonělo, mohlo u druhého vyvolat alergickou reakci

a třetího smrtelně urazit. Cenila si dlouhodobé spokojenosti svých zákazníků podstatně více než prchavé radosti z bohaté pěny s vůní jarní trávy. Ouloo si zakládala na detailech. Neexistovalo, že by nějaká drobnost byla v nepořádku, zejména pokud šlo o zákazníky.

„Tupo?“ zvolala znovu. Řádně upravená vyšla z komory a vydala se z ložnice chodbou, která ji spojovala se všemi ostatními místnostmi. Jejich domov nebyl nikterak velký či propracovaný. Pro dva byl tak akorát. Nic víc nepotřebovali. Pro Laruy nebylo běžné žít v tak malé skupině — pokud se dva vůbec dali za skupinu považovat. Ouloo se ale v žádném ohledu nepovažovala za běžného Larua a byla na to hrdá.

Chodba byla posetá světlíky, skrz které bylo jako vždy vidět rušnou dopravu. Tren sotva vyšel, ale obloha už přesto zářila světly satelitů, orbiterů a neustálou přehlídkou odlétajících, přilétajících nebo jen kolem prolétajících lodí. Ouloo si při průchodu kolem okna všimla, že by nátěr na přistávací ploše potřeboval obnovit. V duchu tento úkol přidala na Tupův seznam.

Z pohledu, který se jí naskytl na konci chodby, se jí čerstvě natočené kudrlinky naježily vzteky. „Tupo!“ vyštěkla. Zavřela oči a povzdechla si. Vzpomněla si na dávný den, kdy nahlédla do svého břišního vaku a takhle perlově růžová koulička se na ni konečně poprvé podívala. Dva dekadny po narození se Tupovy oči začaly otevírat a Ouloo do nich hleděla se vši láskou a úžasem vesmíru. Ta chvíle spojení s jejím nádherným, dokonalým dítětem. Lehce na tenhle svůj živoucí pokládek pobrukovala, na znamení bezpečí, a říkala si, v co asi vyroste.

Odpověď, bohužel, ležela v podobě chrápající katastrofy s rozcapenýma nohama na podlaze uprostřed místnosti. Na nedalekém projektoru se přehrával nějaký bláznivý vid. Jeho jediný divák však spal s obličejem v misce křupek z mořských řas.

Na tohle Ouloo neměla čas. Napochodovala ke svému dítěti, z obou stran ho obtočila svým krkem a řádně s ním zatřásla. „Tupo!“

Tupo se s chrupnutím a úlekem probralo. „To já ne,“ vyhrklo.

Ouloo přešla k projektoru a vypnula ho. „Říkalo jsi mi, že do půlnoci půjdeš spát.“

Tupo s námahou zvedlo hlavu a zmateně zamrkalo. Drobky z řasových křupek mělo přilepené v srsti na obličej. „Kolik je hodin?“

„Už je ráno. Brzy přiletí hosti a... podívej se na sebe.“

Tupo stále mrkalo. Zašklebilo se. „Bolí mě pusa,“ zakňouralo.

„Ukaž,“ vybidla ho Ouloo. Došla k Tupu a podívala se blíž. Snažila se ignorovat fakt, že poslintalo veškerý obsah misky. „Otevřít.“ Tupo automaticky doširoka otevřelo ústa. Ouloo nahlédla dovnitř. „Ó, božítku,“ prohlásila soucitně, přestože byla naštvaná. „Ten se určitě vyklube, než skončí dekadén. Dáme na něj trochu gelu, ano?“ Tupu se klubaly první dospělácké řezáky a stejně jako u ostatních částí jeho těla to nebylo nic pěkného. Pro žádný druh nebylo dospívání nic příjemného, ale Laruové žili déle než většina ostatních, a tak u nich i toto nepříjemné období trvalo mnohem delší dobu. Ouloo netušila, jak vydrží dalších osm let něčeho takového. Nejméně osm. Povahou bylo Tupo stále tak laskavé

a dětské, ale už přešlo z období, kdy bylo malé a rozto-
milé, do fáze, kdy bylo velké a zabeďné. Nic mu nese-
ďlo a vře se stáľe měnilo. Neřlo jen o zuby, ale i o kon-
čtiny, čelist a dospěľáčkou srst, která zatím vypadala
jako řpatně zastřižený plot, a ten puch... hvězdy, jak to
ďecko smrdělo. „Musíš se jít vykoupat,“ prohlásila Ouloo.

„Bylo jsem včera večer,“ protestovalo Tupo.

„A musíř zнову,“ trvala na svém Ouloo. „Přiletí Aeluoni,
a když tě cítím já, tak oni rozhodně taky.“

Tupo nepřítomně zabořilo přední tlapu do misky a hle-
dalo neposlintané křupky. „Kdo dneska přiletí?“

Ouloo uchopila skrib, který včera večer jako obvykle
položila na odkládací stolek. Máchla nad obrazovkou
a zobrazila seznam přilétajících hostů. „Máme nahláře-
na tři přistání,“ oznámila. Nebylo to nejlepší, ale uřlo to.
Aspoň bude mít čas na nějaké opravy a Tupo by mohlo
začít s natíráním přistávací plochy. Ouloo znovu mávla
a podrobnosti zobrazila projektorem, aby je vidělo i Tupo.

Na seznamu stálo:

Dneřní plánovaná přistání

Saelen (předpokládaný přilet: 11:26)

Melodie (předpokládaný přilet: 12:15)

Korrigoch Hrut (předpokládaný přilet: 13:06)

„Která loď je ta aeluonská?“ zeptalo se Tupo s plnou pu-
sou — už zase chřoupalo křupky.

„Která myslíš?“

„Nevím.“

„Ale no tak. Určite víř.“

Tupo si povzdechlo. Obyčejně ho takové hádanky nadchly, a často se u nich i předvádělo, ale rána pro něj nebyla nejlepší denní dobou, a to ani nemuselo spát s hlavou v misce křupek. „*Saelen*.“

„Proč?“

„Protože je to očividně aeluonský jméno.“

„Jak to poznáš?“

„Podle toho, jak končí. A toho *ae*.“

„Výborně.“ Ouloo ukázala na třetí název lodi na seznamu. „A co je tohle za jazyk?“

Tupo přimhouřilo oči. „Enský?“

„Ani náhodou. Koukni na ty souhlásky.“

Tupo přivřelo oči ještě víc. „Tellerainský!“ řeklo, jako by to vědělo celou dobu. Ospalá očička se mu rozzářila. „Jsou to Queliny?“

„Quelinové, pokud je jich víc. A ano, správně.“

Tupo bylo očividně nadšené. „Queliny už jsme tu dlouho neměli.“

„No, moc jich naším vesmírem necestuje. Nezapomeň, že nemáš vyzvídat, co tu dělají, jasné?“

„Jasně. Mají tak divný nohy, mami.“

Ouloo se zamračila. „Co jsem ti říkala?“

Tupo si odfrklo, až se mu srst pod nosem vzedmula. „Ne divný, ale *jíný*.“

„Přesně tak.“

Tupo protočilo oči a pak se znovu soustředilo na seznam. „A kdo jsou ti druzí?“

„Může to být kdokoli,“ prohlásila Ouloo. Byla to loď se jménem v klipštině. „Asi nějaká smíšená posádka.“

„Můžeme se podívat?“ zaškemralo Tupo.

Ouloo mávla nad seznamem a zobrazila si podrobnosti od Dopravního ředitelství.

Melodie

Druh lodi: Rodinné plavidlo

Přiřazená loď na orbitu (pokud možno): Harmonie

Délka pobytu na planetě: Dvě hodiny

Pilot: Mluvčí

„Co je to za jméno — Mluvčí?“ zeptalo se Tupo. „To přece není jméno.“

„No očividně se tak jmenuje,“ odvětila Ouloo, ale i v ní to probudilo zvědavost. Nejspíš to je nějaký moder. Ti se vždycky jmenují takhle divně. Zobrazila si pilotní průkaz přiložený k žádosti o přistání. Objevil se na obrazovce spolu s fotkou onoho pilota.

Ouloo zalapala po dechu.

Tupo se rázem úplně probralo. „Co je to?“ zvolalo a nakukovalo blíž. „Co je to, mami?“

Ouloo jen zírala. To... snad nemůže být pravda.

D E N 2 3 6 ,
S T A N D A R D G S 3 0 7

Ú P R A V Y K U R Z U

Když se Mluvčí vzbudila, nikde kolem sebe Stopařku neviděla. Dalo se to čekat. Stopařka se vždycky probudila jako první. Už když se líhly, byla Stopařka téměř venku ze skořápky, zatímco Mluvčí se teprve začala klubat. Ani jedna z dvojčat si to nepamatovala, ale jejich příbuzní jim o tom vyprávěli. Mluvčí nikdy nepoznala život bez Stopařky a nezažila ráno, kdy by po probuzení svou sestru ještě zastihla ve společné posteli. Tentokrát ji neprobudil hluk způsobený aktivní sestrou, ale hlasité cvrkání příchozího hovorů.

„Můžeš to vzít?“ zavolala. Nechtěla se vzdát polštáře, ke kterému se právě tulila.

Žádná odpověď — a pípání pokračovalo.

Neochotně se doplazila na kraj závěsné postele a natáhla předloktí. Velkým keratinovým hákem na zápěstí své krátké ruky se zachytila o nejbližší pohybovou tyč a zhoupla se tak, aby se druhým hákem chytila další tyče, a tak pokračovala dál. Jako každá akaracká loď byla i *Harmonie* protkána mřížovím z tyčí dlouhých až ke stropu postavených tak, aby napodobovaly stromové trasy, které používali jejich předci. Mluvčí nikdy neshlhalo po skutečném stromě a nejspíš se ani zdaleka

nepohybovala tak obratně jako její dávní předchůdci. Stejně jako mnoho dalších jejího druhu se narodila se syndromem Irirek, jak tomu říkali — genetickou vadou způsobenou životním prostředím, která omezovala využití nohou. Dvě krátké končetiny visící jí na spodku těla, když se zhoupala napříč místnostmi, byly chápavé, a pokud jen visela v klidu, dokázaly ji udržet, ale jinak ne. To její ruce ji nosily a právě ony byly silné a neúnavné. Dokonce i takhle po ránu, když se tak náhle probudila.

Mluvčí se dostala k panelu s komunikátorem na zdi a uvelebila se v pletené sedací síti před ním. Máchla nad panelem a pohlédla na příchozí data. Šlo o místní hovor, nikoli ansibl. Mluvčí se zhluboka nadechla, aby se zklidnila. Kdoví, třeba to tentokrát proběhne bez problémů.

Na obrazovce se objevila Laru, hostitelka z jejich cílové planety. Aspoň to Mluvčí předpokládala. Jméno, které zaznamenala už při žádosti o přistání na Pěti hopech, obsahovalo tolik samohlásek, že mohlo patřit jedině Laruovi. Pro většinu Akaraků bylo obtížné tento druh odhadnout, protože Laruům hustá srst zahalovala většinu svalů v obličeji. Mluvčí ale dokázala číst nejen výrazy v jejich tvářích, ale také řeč těla. Stejně tak uměla odhadnout i většinu známých druhů gs. Tuto svou schopnost zarputile procvičovala a věděla, že je v ní dobrá.

Nicméně, tahle konkrétní Laru byla nervózní, což Mluvčí sice už unavovalo, ale absolutně nijak ji to nepřekvapovalo.

Laru ji oslovila lopotnou hantštinou. „Jmenuji se Ouloo a na planetě budu vaší hostitelkou. Prosím, udejte účel své cesty.“ Absence zdvořilého pozdravu se nedala přehlédnout. Obzvláště v tomto bohatém koloniálním ja-

zyce. Mluvčí by to mohla přisoudit problémům s cizí řečí, ale zkušenost, kterou s tímhle měla, jí říkala něco jiného.

Mluvčí upravila svůj posed tak, aby na Laru zapůsobila co nejlépe: nahrbila ramena a hlavu vystrčila kupředu víc, než pro ni bylo přirozené. Na Laru by tahle pozice měla působit uvolněným dojmem. „Zdravím, Ouloo,“ odpověděla Mluvčí uhlazenou klipštinou. „Ráda vás poznávám. Jmenuji se Mluvčí. Měla byste mít naši rezervaci — loď *Melodie*.“

Oulooina jílovitě rudá srst se překvapením načepýřila. Mluvčí ani nemusela hádat proč. Akarakové byli známí tím, že se jim klipštinou nemluvílo snadno. „Och, já...“ Zmatená Laru se na své straně pokoušela chlupatými packami zadat příkazy. „Lod'...?“

„*Melodie*,“ zopakovala Mluvčí. Pochybovala o tom, že by Ouloo až doteď neviděla jejich rezervaci.

Laru četla informace z obrazovky mimo záběr a její velké oči se pohybovaly nahoru a dolů. „Ano, už to vidím,“ pronesla Ouloo stále nekontrolovaným a znepokojeným hlasem. „Omlouvám se, neuvědomila jsem si, že jste...“ Zarazila se. „Mohla... mohla byste mi poslat cestovní povolení?“

Mluvčí potlačila nutkání otráveně zacvakat zobákem. Místo toho držela hlavu nataženou kupředu v konejšivém gestu. „Rezervace by měla obsahovat můj pilotní průkaz,“ řekla. „Stačí vám to?“

„Ano, stačí. Jde jen o další ověření. Běžné bezpečnostní opatření.“

Mluvčí by zajímalo, jestli zmíněné opatření před tímhle rozhovorem vůbec existovalo. „Moment,“ řekla. Našla soubor a poslala ho Ouloo.

Na druhém konci to zapípalo. Soubor byl doručen. Oči Laru zase kmitaly nahoru a dolů, poněkud déle, než by na přečtení tak krátkého souboru bylo potřeba. „Mockrát děkuji,“ promluvila Ouloo. „Vše se zdá být v pořádku.“ Snažila se působit přátelsky. Její hlas však stále zněl trochu napjatě. „Vítejte na Goře. Těšíme se na vás. V době vašeho příletu budu ve své kanceláři. Budu vám k dispozici a provedu vás naším zařízením.“ Znovu se zarazila. „Moc se omlouvám, ale ještě jsme neměli akaracké hosty. Ráda tu mám něco pro každou rasu, ale nemám... nevím...“ Nervózně se zasmála. „Je to z mé strany nedostatek...“

„Nemějte obavy,“ uklidnila ji Mluvčí. „Zastavíme se tu jen krátce a v naší lodi nám bude stejně nejlépe. Potřebuji jen nějaké zásoby.“

„Dobrá,“ reagovala Laru. „I tak doufám, že to pro vás bude příjemná zastávka. Ehm... doufám, že jste si v naší rezervační příručce všimla, že jsou u nás zakázané zbraně?“

Mluvčí tuto drobnou urážku ignorovala. Stejně jako tolik dalších. „Nenosíme u sebe zbraně,“ odpověděla.

„Aha,“ podivila se Ouloo. Zvesela se snažila konverzaci zachránit: „Tak to s vámi bude méně starostí než s tou Aeluonkou, která nám tu právě přistála. Přiletěla z nějakého konfliktu na hranicích a musela odevzdat hned několik zbraní. Určitě se tu s ní setkáte.“

„Určitě,“ přisvědčila Mluvčí. „Uvidíme se po přistání.“

Obrazovka ztmavla. Mluvčí hlasitě vydechla. Pohlédla na hodiny — hodina do příletu na Goru. Čas udělat si trochu pohodlí.

Zhoupla se z tyče na tyč, ven z ložnice a do koupelny. Tam se napila vody, ulevila si a dala si do úst loukotkové dentboty. Byla to její oblíbená příchuť. Nikoli však

Stopařčina. Během jejich poslední nákupní zastávky je však objednala právě Stopařka. Věděla, že to Mluvčí potěší při každém vyplivnutí roztoku. Její sestra uměla být pozorná.

Konečně se zase cítila jako Akarak. Vydala se chodbou a nakukovala do každé místnosti. *Harmonie* by byla pro typickou akarackou rodinu o deseti a více členech příliš stísněná, avšak tato konkrétní loď byla domovem pouze pro Mluvčí a Stopařku. Neobývané místnosti ale nezely prázdnotou. Každá z nich byla až po strop napěchovaná technikou, léky, trvanlivými potravinami, ložním prádlem, vzduchovými nádržemi — zkrátka vším, co zbylo z darů, které nashromáždily. Mluvčí a Stopařka tento náklad nepřevážely pro sebe, ale pro ty, které na svých cestách potkávaly. Nikdy netušily, co kdo může potřebovat, takže raději převážely všechno.

Dle předpokladu se Stopařka nacházela v jedné ze dvou místností, které vyčlenily pro jiné než praktické účely. Jeden z těchto pokojů patřil Mluvčí a ona ho pomalu přetvářela na akustický ráj pro poslech hudby. Stopařčin pokoj, do kterého Mluvčí právě vstoupila, byl jakousi zahradou. Stopařka se zajímala o pěstování krystalů, a proto svůj osobní prostor přizpůsobila právě tomuto účelu. Spodní část místnosti byla přeplněná políčkami s kádinkami, hořáky a sklenicemi s různými prášky a solemi. Zdi byly pokryté barevnými světly rozmístěnými v asymetrických úhlech. Zbytek prostoru vyplňovaly Stopařčiny anorganické výtvořky. Visely v zavěšených miskách a hrnečcích mezi pohybovými tyčemi. Některé krystaly měly ostré výčnělky, jiné byly robustní a hladké. Některé vypadaly jako led,

jiné jako uhlí nebo roztavené sklo. Byly nejružnějších barev a kdykoli a jakkoli se Mluvčí pohnula, celá místnost se ponořila do kaleidoskopické záplavy záblesků ovlivněných tvarem a povahou minerálů a vlnovou délkou světla.

Stopařka za nohy visela ze sítě u stropu a rukama upravovala obsah podobně visící misky. „Tahle várka se pěkně vydařila,“ prohlásila v ihreetštině, jejichrodném jazyce.

Mluvčí začala šplhat k oné misce, ale v půli cesty zjistila, že Stopařka tyče a sklenice rozmístila podle svých pohybů, a někomu s jiným typem nohou proto nevyhovovaly. Stopařka si všimla, že s tím má Mluvčí problémy, a beze slova se přesunula dolů, aby jí pomohla. Přetočila se horizontálně, pak vertikálně a zadními končetinami obracela své tělo způsobem, jakým by to nohy Mluvčí nezvládly. Spojily své zápěstní háky. Stopařka sestru podržela, postrčila a vedla ji. Mluvčí se o ni opřela, následovala ji a důvěřovala jí. Byl to takový taneček, který obě dobře znaly.

Mluvčí se pevně tiskla ke Stopařčině hrudi, a tak slyšela lomoz na jejích plicích. „Špatný den?“ zeptala se.

„Není to nejlepší,“ odvětila Stopařka. Irirecký syndrom se jí vyhnul, ale potýkala se s vlastními, jinými problémy. Byla to právě Mluvčí, kdo si u Stopařky všiml prvních známek slabých plic. Nesprávně filtrovaný vzduch, který dýchaly jako malé, způsobil pomalou mutační odezvu, která se projevila v nějakých třech letech. Mluvčí nevěděla, co Stopaře je, ale všimla si, že v noci, když ležela s uchem poblíž jejích nosních dírek nebo srdce, se sestře zadržává dech a pak po něm lapá. Kdyby ji nedotáhla

k doktorovi, už by žádného sourozence neměla. Což je ta nejhorší věc, co se může Akarakovi stát.

„Vzala sis léky?“ zeptala se.

„Vezmu si je,“ odvětila Stopařka. Naposledy Mluvčí lehce postrčila, směrem k hamaku u misky, na které pracovala.

„Vezmi si ty zatracené prášky,“ řekla Mluvčí klidně, zatímco si sedala. Předklonila se a nahlédla do misky. Hroty minerálu uvnitř byly tmavě modré, tajemné a uklidňující a rozrůstaly se do okouzlujících geometrických tvarů. Jeden zvedla a obdivovala. Různě jej v barevném světle natáčela. „Proto jsi nezvedla ten hovor?“

„Ne,“ odpověděla Stopařka a položila se do hamaku pod Mluvčí. „Jen jsem se tím nechtěla zabývat.“

Mluvčí po ní sekla pohledem. „Dík,“ řekla jen.

Stopařka rozhodila rukama ve výmluvném gestu. „Stejně to byla nějaká kravina. No řekni.“

„Ach, jistěže to byla kravina,“ odvětila Mluvčí.

„Hmm,“ pokračovala Stopařka. „A není nic horšího, než aby kravinu vyřizoval někdo s takovým přízvukem, jako mám já.“

„Tvůj přízvuk je v pohodě,“ prohlásila Mluvčí. „Nejsi jediná v galaxii, kdo má silný přízvuk.“

„Dobře, ale já neznám ani půlku slov, co ty. Ani to ne. Asi tak... osminu. Nebo šestnáctinu.“

„I to stačí na přistávací hovor.“

Stopařka spojila své zápěstní háky za hlavou a natáhla se způsobem, který naznačoval, že v téhle záležitosti neustoupí. „Ty jsi Mluvčí, ne já.“

Mluvčí položila krystal zpátky do misky. „Nechceš jít tentokrát se mnou?“

„Ne,“ odpověděla Stopařka. Mluvčí to nijak nepřekvapilo. Stopařka zřídka opouštěla loď. Jen když k tomu měla dobrý důvod. Pro jejich druh to bylo běžné, ale Stopařka si tuhle vlastnost přímo hýčkala. Byla expert v tom, nikam nechodit. Něco se jí však nezdálo. „Jak velká kravina ten hovor byl?“

Mluvčí pochopila, na co se tím ptá: *Je pro tebe bezpečné jít tam sama?* „Nic nebezpečného,“ odpověděla. „Vypadala spíš nervózní, ne násilnická. Navíc, nedovoluje u sebe zbraně.“

„Dobrá. Jsi si jistá?“ ujišťovala se Stopařka.

„Jsem.“ Mluvčí se opatrně začala přesouvat dolů. Stopařka se zvedla, aby jí pomohla, ale Mluvčí na ni jen mávla. „To zvládnou.“ Přehoupla se ke Stopařčinu hamaku a ta jí udělala místo. Důvěrně známým způsobem se propletly jedna s druhou. Bylo to pro ně tak přirozené jako pro krystaly tvary, ve které rostly. Stopařka se rozkašlala. Mluvčí ji držela za ruce, dokud drobný záchvat nepřešel. „Hele, až budu pryč...“ začala.

Stopařka se několikrát pomalu opatrně nadechla, aby se ujistila, že všechno v její hrudi funguje tak, jak má. „Ano?“ zeptala se nakonec.

Mluvčí se jí zadívala do očí. „Ber své léky.“

Pláž u moře byla stejně krásná jako vždy. Obloha nad ní byla ametystová jako v poledne. Voda se v jemném, laskavém rytmu převalovala přes třpytivě černý písek. Tvorové různých ras se jen tak poflakovali kolem — někteří na pláži polehávali, jiní plavali, další sbírali mušle. Pláž překypovala životem, ale nebyla nijak hlučná. Vládl tam mír a klid, aniž tam byla nuda. Bylo to místo, kde měl člověk dostatek prostoru ponořit se do svých vlastních myšlenek a přitom si užívat uklidňující přítomnosti ostatních opodál.

Roveg seděl uprostřed té scenérie, břišní nohy složené pod sebou a hrudní nohy zaměstnané dlouhou snídaní. Na stole před ním leželo mnoho různých pokrmů, které toho rána pečlivě vybral ze stáže. Přichystal si tak trochu ándriskou tabuli: obilné krekry s luplotkovým džemem, kořeněnou pastu z kvašených hub zabalenou v čerstvém *saab teshi* a několik vybraných plátků teplého uzeného úhoře (to bylo aeluonské jídlo, ale k ostatnímu se dobře hodilo). Vše doplnil o šálek čaje, jemné larské směsi, a malou sklenku džusu z mořské trávy. Ten druhý nápoj byl to jediné, co pocházelo od jeho vlastního druhu. Přestože snídal už různé věci, na mnoha různých

planetách, pořád na tuto drsnou quelinskou tradici — začít den očistnou skleničkou tohoto nápoje — nedal dopustit. Některých zvyků se nedokázal zbavit.

Spodním párem hrudních nohou namazal džemem poslední krekr, zatímco pár nohou nejbližší k ústům držel houbovou roládu. Pomalu ukusoval a sledoval přitom hejno chlupatých ryb, které rozverně vyskočilo nad hladinu. Kousek za ním v písčných křovinách zašustil vítr doprovázený sborovým cvrkáním brouků — jejich vábivou a tichou bojovou písní.

„Příteli,“ pronesl Roveg zřetelně a hlavu natočil k místu, kde byl na zdi maskovaný vox. „Vypni brouky.“

Přítel z reproduktorů souhlasně zacvrlikal a brouci utichli.

Roveg měl brouky rád, ale dnes potřeboval něco jiného, něco... „Spust' Relaxační mix 6,“ přikázal. „Náhodné přehrávání.“

Přítel znovu zacvrlikal a začala hrát hudba.

„Lepší,“ naznal Roveg. Pokračoval v jídle a tiše si pobrukoval. „Za jak dlouho začneme přistávat?“

„Za dvacet minut,“ odpověděl Přítel.

Roveg mírně překvapeně stáhl břišní pláty. „Už? Dobře.“ Pohlédl dolů na poslední z ranních pochoutek. „Sakra.“ Krátce pomyslel na to, že by zbylé jídlo prostě zhltl, ale jíst, aniž si to člověk užije, podle něj bylo stejně špatné jako jídlo vyhazovat. Opatrně zbytky posbíral, dopil džus z mořské trávy, labužnický se otrásl a vstal. „Příteli, pokračuj v přehrávání hudby hlavním zvukovým systémem, prosím.“ Mávl k panelu a pláž zmizela. Zůstaly po ní pouze projekční přístroje a hladké stěny. Dveřmi vyšel na chodbu své lodi.

Korrigoch Hrut byla Rovegovou lodí už celé standardy a on ji měl rád. Nebyla jeho domovem, ten zůstal na Chalice — okouzující obydlí vestavěné v útesu s výhledem na střed města. Cestování vesmírem pro něj však bylo příjemnější, pokud letěl lodí, která mu připadala jako domov, a proto také interiér *Korrigoch Hrut* patřičně vyzdobil. Mimo místnost s jádrem motoru neexistovala jediná zeď, na které by nevisel nějaký umělecký kousek. Vlastnil ándriské abstraktní obrazy, aeluonské barevné operní masky, nádherné cetky z harmagiánského skla. Některé dostal darem, jiné pro něj byly vzpomínkou, další koupil z rozmaru při procházkách trhy. Cestou do kuchyně nohou poklepal na lidský obraz krajiny. Tenhle měl obzvláště rád.

Pečlivě zabalil zbytky jídla a uložil je do stázových polic. Vydal se k řídicí místnosti. Stále si pobrukoval hudbu, která zněla z reproduktorů, kamkoli šel.

Průhledu dominovala planeta Gora; snídani opustil právě včas. Přes Goru ještě nikdy necestoval. Jeho první dojem z ní byl — organizovaný chaos. Ostatní vesmírné křižovatky se nacházely v životem kypících hvězdných soustavách, takže na povrchu se normálně žilo a vesmírná doprava zůstávala na orbitu. Zde však planeta fungovala pouze jako místo, které uspokojovalo okamžité potřeby prolétajících cestovatelů, a každá kopule na ní byla v soukromém vlastnictví. Jedinou sdílenou oblastí byly letové dráhy, po kterých se přilétalo a odlétalo. Vše bylo účelově postavené. Nebyly tu žádné oceány, lesy či velká města. Tohle místo bylo k užitku, nikoli k životu.

Rovegovy složené oči dokázaly sledovat několik pohybujících se objektů najednou, ale to, co viděl před sebou,

nedokázal zanalyzovat ani on. Prostor, kterým prolétal, byl plný nejrůznějších lodí: elegantních křižníků s naleštěnými bílými trupy; barevných lodí ve tvaru slzy, které byly postavené tak, aby byly rychlé a líbivé; mohutných nákladních lodí plných zboží; luxusních výletních lodí; levných modulů; a lodí, které vypadaly, že je pohromadě drží jen svářečka a dobré slovo. Všechny lodě jako by následovaly pach feromonů. Letěly jedna za druhou, tu jedna přistála tam, druhá odbočila jinam, a všechny trpělivě čekaly ve frontě na červí díru, aby jí mohly proskočit do meziprostoru. I když byla doprava hustá, Rovega spořádané řady lodí a pravidelná rozmístění bójí uklidňovaly. Měl vesmírné lety docela rád a celkem si užíval každou možnost na několik dekadnů provětrat svou loď, ale nelétal moc často. Nežil pro cesty vesmírem. Nebyl z těch, co si užívají neplánovaný let přes nezmapované části galaxie, a rozhodně nechtěl přistávat v místech, kde brali dopravní zákoník jen jako doporučení namísto příkazu. A obzvláště to platilo pro trasu, kterou letěl teď. Jeho úkol byl už tak dost obtížný, a tak k němu nemusel přidávat porušování leteckých předpisů.

Jak tak Roveg čekal, až Přítel nasměruje *Korrigoch Hrut* na správný přibližovací kurz, všiml si druhé vrstvy strojů tančících pod úrovní lodní dopravy — tedy například se dalo říct „pod“, pokud jste se pohybovali v třírozměrném vesmíru. Na orbitu Gory byla tak hustá síť satelitů jako kdekoli jinde. Všiml si komunikačních technologií a také sběrače slunečních paprsků. Typický tvar sběračů si nemohl splést — obrovské fotosyntetické panely rozprostírající se mezi množstvím komunikačních satelitů. Panely se celé třpytily, jak vstřebávaly

surové sluneční světlo nerozptýlené atmosférou. Dal si pozor, aby se na soustředěné paprsky posílané dolů na povrch do sběrných stanic nedíval moc dlouho. Sluneční energie byla jediná, která na planetě bez větru a vody dávala smysl. Byl rád, že tahle infrastruktura byla očividně sdílená. Moc se mu totiž nelíbila představa, že by každá kopule byla samostatnou bublinou napájenou kdovíjakým generátorem, který by závisel na technických znalostech majitele a jeho schopnostech udržovat zařízení v chodu. Roveg byl přeborníkem v samostatnosti, ale uznával, že v některých oblastech nebyla individuálnost ctností, ale spíš hazardem.

„Rovegu, jsme připraveni na přistání,“ oznámil Přítel. Jeho UI neměla ani rozum, ani vědomí. Rovegovi se totiž UI s vědomím hnusily. I přesto se však snažil vyladit Přítelova lingvistická data tak, aby zněl přátelsky. V klipšti ně samozřejmě, nikoli tellarainštině. Jen v hrstce situací uvítal svůj mateřský jazyk.

„Děkuji, Příteli,“ odpověděl Roveg, přestože jeho UI bylo jedno, zda jí poděkoval. „Začni přistávat.“

Někteří jedinci byli pyšní, že umí s lodí přistát manuálně. Když ale šlo o fyzikální zákony, Roveg nic neponechával náhodě. Neviděl důvod, proč by se měl namáhat a zkoušet provést něco, co všechny druhy v GS už před stovkami let naučily dělat své stroje.

Přešel k bezpečnostnímu postroji uprostřed místnosti. Nehnutě stál a čekal, až se robotické popruhy propletou mezi jeho břišníma nohama a kolem hrudního krunýře. „Příteli,“ promluvil a natáhl se k nejbližšímu úložnému prostoru. Otevřel malou skříňku a vytáhl balíček gravitacet. „Kontaktuj povrch, jestli potvrzují přistání.“

„Chvilíčku,“ odvětil Přítel. Monitory s letovým stavem se změnilly podle práce UI.

Roveg roztrhl balíček a snědl práškové disky v něm. Jeho vzdušnice znechuceně zakmitaly. Bylo to nezbytné opatření, to věděl už z předešlých přistání, kdy mu nebylo nejlépe, ale dokázal si představit několik lepších způsobů, jak zakončit chutnou snídani, než grav-tabletami. Ať už je vyráběl kdokoli, mohl je ochutit příjemněji.

Přítel se znovu ozval. „Naše hostitelka na povrchu potvrdila, že jsou na naše přistání připraveni.“

„Výborně,“ řekl Roveg. Dvakrát přeložil prázdný obal a odložil jej zpět do skříňky. Později ho hodí do spalovny odpadků. „Můžeš začít s přistáním.“

Trochu to škublo, když se vypnula neogravitační síť, motory hlasitě zahvízdaly, jak měnily svou pozici, a pak se dostavilo burácení, když Rovegova loď začala klestat v přesné parabolické křivce. *Korrigoch Hrut* se vrhla vstříc Goře. Přirozená gravitace ji nekompromisně sevřela. Roveg se v popruzích snažil uvolnit. Už dávno se to naučil. Napětí vstup do atmosféry jen zhoršovalo. Ačkoli mu jeho instinkty tvrdily opak. Rozum mu říkal, že tohle prováděl už nesčetněkrát a nemá se čeho bát, ale při pohledu na to, *jak se k němu rychle blíží celá planeta*, nebylo snadné přimět tělo, aby na to nereagovalo. Rovegovi se navzdory tomu podařilo uvolnit a nechat techniku konat svou práci. Oba jeho žaludky vydržely vstup do chabé atmosféry Gory. Snídani naštěstí udržel. Už nelitoval, že si ty prášky vzal.

Při sestupu se kolem něj míhala kopule za kopulí. Natahoval trup k průzoru, nakolik mu to jen popruhy

dovolily. Letěli příliš rychle, takže nic neviděl pořádně, přesto však zachytil několik záblesků zelené a modré: známky rostlinstva a vodních ploch sehnaných mezi hvězdami a shromážděných zde pro pohodlí cestovatelů. Už jen pohled na ty barvy ho potěšil, i když detaily neviděl. Měl svá simulovaná prostředí nesmírně rád, což vzhledem k jeho profesi nebylo nic podivného, ale od jeho posledního přistání uběhly už dva dekadny a on se nemohl dočkat reálného prostředí, i když řízeného. Popravdě, Roveg měl mnohem radši zahrady než neopečovávané biomy. V tom druhém trávil co nejméně času. Podle něj měla divočina v galaxii své místo, ale s radostí ji viděl hezky za ploty, zdmi a silnými okny.

Lod' začala zpomalovat a s ní i svět kolem. *Korrigoch Hrut* se blížila ke svému cíli a přistála tak klidně, jak to jen šlo. Pohled ven byl takový, jaký se dal očekávat: Roveg viděl kruhovou přistávací plochu umístěnou před skromnou obytnou kopulí, se kterou ji spojoval přechodový tunel. Jeho šest univerzálních západek se rozvětvovalo vpřed. Přítel popoletěl s lodí do dokovací pozice a Roveg lenivě pohlédl na ostatní lodě, které s ním teď sousedily. Jedna vypadala jako vojenská aeluonská lod' — bílá jako ulita dítěte, hladká jako vlhká keramická hlína a její zavalitý trup vzbuzoval dojem, že snese pořádnou ránu. Byla ve výborném stavu, přímo pastva pro oči. Roveg ale nikdy neviděl aeluonskou lod', která by vypadala jinak. Další dvě lodě připomínaly běžné prefabrikované modely, které si mohl kdokoli pořídit u mezidruhového obchodníka. Jejich podobnost však tímto končila. Jedna očividně patřila jejich hostitelce, protože byla zvenčí nepřehlédnutelně pomalovaná nápisem „NAVŠTIVTE

PĚTKRÁT HOP JEDNOU STOP!“ na obou bocích. Ta druhá loď... no, byla nepochybně velmi levná, ale když si ji prohlížel déle, viděl, že ji mnohokrát opravovali, a to částmi z jiných modelů. Byla nesourodá, ale působila útulně. Nerozpadala se a vypadala bezpečně. Zkrátka na ní asi pracoval někdo, kdo se snažil odvést co nejlepší práci s málem, co měl k dispozici. To Roveg se svou láskou k estetice dokázal ocenit. Někdy to jediné, co jste mohli dělat, bylo zařídit, aby daná věc fungovala.

Ozvalo se zařinčení, zašumění a vše ztichlo. „Dokování ukončeno,“ oznámil Přítel. „Jakmile budete připraven, můžete bezpečně opustit loď.“

„Děkuji, Příteli,“ odpověděl Roveg. Popruhy se uvolnily. Hvězdy, jak se mu už chtělo ven. Nemeškal a zamířil k poklopu, vstoupil do přechodové komory a trpělivě čekal, než bude oskenován, zda není kontaminován, a bude moct dál.

U východu z přechodové komory ho čekalo Laru — velké dítě, ještě příliš mladé na to, aby si vybralo pohlaví, tělo vzrostlé v úhlech, které nevypadaly moc pohodlně, a v poměru k tělu s příliš velkýma nohama. Jeho srst byla jen napůl upravená a ve tváři ji mělo příliš dlouhou. Ochable mu visela přes velké černé oči a vypadalo to, že dítě netuší, proč jeho srst pořád roste a co s ní má dělat.

„Vítejte v Pětkrát hop jednou stop,“ odrecitovalo Laru bezbarvým a nepříliš nadšeným tónem. Stálo na třech nohou a v pacce čtvrté nohy drželo skrib. Podívalo se na obrazovku a ohnulo přitom svůj končetině podobný krk. Podívalo se na Rovega, pak znovu na obrazovku, pak skrib otočilo tak, aby Roveg viděl licenci své lodi.